

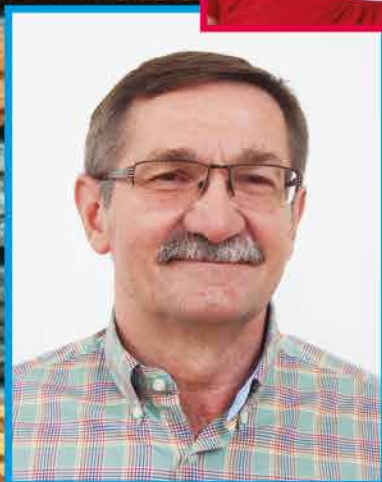

III. évfolyam 4. szám • 2016. július – augusztus

ÖRÖMHÍR

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

A VÁLTOZÁS ARCAI

A változás arcai

A mi plébániánkon, sőt, tulajdonképpen egész városunkban a leginkább megragadó számomra, az, hogy sok jó emberrel találkozhatunk. Persze jó emberek mindenhol vannak, de mintha nálunk nagyobb lenne azok aránya, akik egyszerűen csak jó emberek. Olyan sokat szoktunk panaszkodni arra, hogy milyenek az emberek, hogy önzők, lusták és egocentrikusak. S közben sokszor természetesnek vesszük azokat, akik bár nem látványosan, mégis tisztességgel és hittel helytállnak a nehéz helyzetekben is. Pedig ezekre az emberekre lehet igazán felnézni. Nem azokra, akik példának állítják saját magukat, hanem akik csendben végzik a dolgukat.

Az Örömhír ezen száma hagyományteremtő módon rendkívüli. Közösségünk olyan tagjait szólítottuk meg, akik élnek a maguk életét, de közben a hétköznapi élet mellett tudnak és mernek rendkívüliek lenni, mert a hit és az emberség átjárja életüket. Az ő példájukból mindannyian tanulhatunk. Melléjük odaállíthatnánk még sok-sok más példát is. Reméljük, hogy e szám folytatásaként majd ez is megtörténik. Az ebben a számban bemutatott arcok olyan arcok, akiket nap mint nap látunk, s akik mégis azt jelképezik, hogy az ember, plébániai közösségünk és a világ változik. Változik, mert napról napra halad a beteljesülés felé: hogy egyre job-

bak legyünk. Így lesznek ők a változás arcai, akik arra bátorítanak minket, hogy merjünk mi is bátrak, különlegesek és jók lenni.

Róbert atya

Szűz Mária
Szeplőtelen Szíve
Plébánia
Zalaegerszeg

Szerkesztők: Endrédi Fekete Ágnes, Kocsis Zsuzsanna, Körmendyné Polgár Csenge, Németh Krisztina, Marx Nóra, Sóska Zoltán, Vincze János • **Nyomdai kivitelezés:** Premier Nyomda Kft. (1117 Budapest, Budafoki út 64.) • **Felelős vezető:** Hlinka Zsolt • **Kiadó:** Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia (8900 Zalaegerszeg, Átalszegett utca 100.) • **Telefon:** 92/320-626 • **E-mail:** zeg3@martinus.hu • **Internet:**

<http://zeg3.martinus.hu> • **Tördelte:** Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó, Somogyi Edina • **Felelős kiadó:** Kürnyek Róbert • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.

Jónak lenni jó!

Örültem, mikor Robi atya leültetett és megkért, hogy írjak magamról, mert benne lehetek az újságban. Örülök, mert a Jóisten adott nekem képzeletet és ezt ki is tudom fejezni, például rajzban. Az is jó, hogy egészséges vagyok és tudok mozogni. Járhatok kosárra, úszni és biciklizni. Este mindig együtt vagyunk szüleimmel. Először imádkozunk, megköszönjük a sok jót aznap és megint imát mondunk, néha énekelünk.

A Mindszenty iskolában az 1.b osztályba járok. Szerintem nekem könnyű dolgom van, mert a társaim nem tartják furcsának, hogy a szentmiséken szolgálók. Hogy kigúnyolnak, az kizárt dolog. Van, aki nem annyira ért meg, de szeretek ott lenni. Az iskola kezdeténél és a nap végén mindig együtt imádkozunk. Kriszti nénit csodálom, hogy olyan sokat van a templomban. Szereti a Jóistent. Hittanórán szoktunk énekelni állatos énekeket és színezhethünk is. Egyszer valakinek kiborult a korongos doboza, én pedig összeszedtem. Utána éreztem, hogy valami jót tettem.

Akkor is jót teszek, amikor ministrálok. Azt nagyon szeretem, amikor kettő feladatom is van. Ha egyszer oda kimehetek a kisasztalhoz és békét is vihetek, örülök és Jézus is örül. A vége nagyon jó, mert akkor me-

hetek a tálcáért és odamehetek az atyához is. A ministránsokkal időnként találkozunk, nemrég kirándultunk is a csokigyárba!

Tímár Péter

Elkötelezett emberként élni

Már egészen kicsi korom óta járok templomba. Akkoriban természetesen még azt sem értettem, hogy miért vagyok ott, azt pedig pláne nem, hogy mi az a hit. Szentmiséken gyakran elkalandoztak a gondolataim.

Aztán ahogy nőttem egyre jobban kezdett megérinteni a szentmiséknek a hangulata, „varázsa”. Körülbelül 12-13 éves lehettem, amikor az éjjéli szentmisén a példabeszédben egy hídmesterről volt szó, aki feláldozta a fiát a vonaton utazó emberekért. Az utasok közül csak egy lány vette észre a hídmester fájdalmát. Pár év múlva a hídmester találkozott a hölgygel, aki az ölében egy kisgyermeket tartott, és boldog lett, mert látta, hogy fia halála nem volt értelmetlen. Ez a példabeszéd az én életemet is megváltoztatta. A gondolataim nem kalandoztak el miséken, igyekeztem szót fogadni a szüleimnek és kedves lenni másokkal.

Tavaly tanév végén jelentkeztem bérmeákosási felkészítőre. A találkozók szeptember végén kezdődtek. Az iskolában megszokott tanítástól jelentősen eltérő módszer hatására nagy lendülettel vetette bele magát a csoport hitének megismerésébe. Sok mindent tanultunk tanárainktól és egymástól. A foglalkozásokon jobban megismertük hitünket és magunkat. Mindig jókedvűen vettünk részt az érdekes, elgondolkodtató, hitet nő-

velő és alátámasztó feladatokban. Rám a legnagyobb benyomást az a foglalkozás tette, amelyen Isten szeretéről, és a vele való kapcsolatról esett szó. Néhányan maradtunk még felkészítő után és megnéztünk egy videót egy hídmesterről. Bennem felébredtek régi, fakó emlékeim egy régi éjjéli szentmiséről. Most már értem, hogy miről volt szó akkor és, hogy az Atya mekkora áldozatot adott a világért, bűneink ne emelkedjenek felül rajtunk és tudjuk, hogy melyik úton kell keresni őt. Ahogy közeledett a bérmeálás, igyekeztem a hétköznapi életben is a legjobbat kihozni magamból. Rengeteget tanultam, segítettem ott, ahol észrevettem, próbáltam a lehető legönzettelenebb lenni, türelmes, megértő, foglalkozni a kistestvéremmel, megosztani másokkal a hitemet (bár néhányan furcsán néztek rám az iskolában vagy a buszon, hogy mégis mit magyarázok, de a legtöbben megértették, hogy ez nekem fontos, sőt valaki akivel utána is még beszéltem, elmesélte, hogy vasárnap elment templomba, aminek nagyon örültem), és mindenképp elöllel mindenkivel kedves lenni és mindenkit szeretni.

Persze ez kicsit sem volt könnyű, hiszen ki az, aki bátran odamegy valakihez, s bár szépen körbebeszélve, de tudatára adja másnak, hogy „Isten szeret téged, és vár rád!”. Vagy önzetlennek lenni, amikor a kedvenc csokidat kell felosztanod a családod között. A türelméről és megértéséről már ne is beszéljünk, mert annál nehezebb nincs amikor kamaszként próbálsz a szüleiddel türelmes lenni, hogy csinálják már amit, te szeretnél, majd nagy nehezen megértő lenni és rájönni, hogy a te feladatod szót fogadni. Türelmetlenségemmel volt a legtöbb problémám, és ez volt a legtöbb veszekedés forrása is. De mindig akadt valaki, aki segített, és meggyőzött, hogy megéri türelmesnek lenni. Ez a személy lehetett a barátom, ismerősöm, osztálytársam, de akár néhány könyvsor vagy egy idézet is. Erre egy nagyon egyszerű példa:

„Az ember a hit által válik igazgá.” (Róm 3,28)

Aki hisz Istenben az szeret. A szeretet pedig türelmes. Amit a bérmeálásomra való felkészülés alatt, és az azóta eltelt egy hete megtanultam, hogy milyen türelmesen szeretni. Még van, hogy kisiklok az útról, de már könnyebben észreveszem a hibáimat és tudok velük szembesülni, megbánni, és nem elkövetni újra ugyanazt a hibát. Ennek érdekében gyakrabban imádkozom és próbálok közelebb kerülni Istenhez. Az elején nem

éreztem magam normálisnak, mert olyan volt, mintha magamban beszélnék. De Robi atya és a bér málkozási felkészítők hatására lassan kezdtem levedleni ezeket a gátlásokat. Számomra fontos, hogy másokkal együtt éljem meg a hitemet, mert egymás tapasztalataiból is sokat tanulhatunk, ha odafigyelünk. Ezért örülnék, ha a mostani kiscsapatunk nem esne szét, és az elkövet-

kezendő szeptemberben közösen folytatnánk hitünk megismerését.

Remélem, hogy igyekezetemmel segíteni tudok másokat, és fel tudom hívni az emberek figyelmét arra, hogy Isten milyen önzetlenül szeret minket és, hogy csak vele tudunk igazán boldog életet élni.

Nagy Henrietta

Szolgáló hit

Alsó tagozatban katolikus iskolába jártam, ahol körülöttem mindenki gyakorolta a hitét, és nem fenyegetett az a veszély, hogy kiközösítenek vagy furcsának tartanak, nem barátkoznak velem, és kigúnyolnak. A szüleimtől is mindig azt láttam, hogy nem félnek felvállalni azt, hogy vallásos emberek. Manapság sokszor megesik az istenfélő emberekkel, hogy környezetük elutasítóan viselkedik velük, megmosolyogják őket hitük megvallása miatt.

Én mindig is szívesen vettem részt a plébánia közösségi életében. Négy és fél éves korom óta ministrálok gyakorlatilag minden vasárnap. Imre atya biztatására, a Mindszenty József Általános Iskola kápolnájában kezdtem el ministrálni családosi miséken, majd amikor a kertvárosi templom megépült, közelsége miatt ott folytattam az egyházi szolgálatot. Szentmise után Tausz Rózsika néni süteménnyel és teával kínált minket. Számomra furcsa volt, hogy néhány ministráns társam ezek miatt az alkalmak miatt kezdett el ministrálni, de ők gyorsan felhagytak a szolgálattal.

Amikor 3 éve megalakult a Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia, Robi atya került a plébánia élére. Köz-

vetlen, vicces, sok-sok elsősorban fiatal gyereket vonzott a plébánia közösségébe. Ezek a fiatalok alkotják

ma a ministráns közösséget. Talán a templom építése óta eltelt idő óta most van a legtöbb ministráns. Olyan sokan vagyunk, hogy szinte minden vasárnap pótszékeket kell rakni az oltár köré. Ez a közösség fontossá vált az életemben, nagyon szívesen töltöm velük a szabadidőmet, mindig jó kedvvel megyek a különböző programokra is.

A bérnialás csoportból is hasonlóan jó közösség alakult ki, ezért kértük meg a bérnialási szentmise után Robi atyát, hogy a következő tanévben is tartson a csoportnak foglalkozást.

Nem tudom pontosan megfogalmazni, mit jelent nekem a hitem, annyit érzek, hogy az életem üres lenne nélküle, az ünnepek pedig csak az evésről és az ajándékozásról szólnának. Nem tudom elképzelni a karácsonyt éjjeli mise, a húsvétot pedig nagyheti szertartások nélkül. A Jóisten segítségét érzem a mindennapjaimban, az életemben nagyon sok ajándékot kaptam tőle, és tudom, hogy nekem is időt kell szánnom órá, ezért szívesen megyek szolgálni. Imáimban szívesen beszélgetek vele, igyekszem úgy élni, hogy az neki tetsző legyen. Igaz ez nem mindig sikerül... Vas Ákos

Egy édesanya és feleség lelki pillanatai

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.” (Jel 3,20)

Ez az ige nagyon kedves a számomra. Figyelmeztet, hogy én is kellek ahhoz, hogy a Jóisten kegyelme működhessen az életemben.

Háromgyermekes anyaként gyakran belemerülök a hétköznapi forgatagába: gyerekek körüli teendők, háztartás feladatai. Néha csak a fejem látszik ki. Korábban ilyenkor nem mindig éreztem közel magamat az Úrhoz, nem értettem miért olyan nehezek a dolgok. Aztán egy ilyen nehéz pillanatban kinyitottam a Szentírást és ennél az igénél nyílt ki. Talán ekkor értettem meg, hogy én is kellek. A Jóisten nem tolokodó, nem

ront ajtóstul a házba. Ott áll az ajtóban, kopog is, de nekem kell kinyitnom az ajtót, nekem kell megnyitnom a szívem. Aztán már „csak” arra kellett rájönnöm, hogyan kell ezt csinálni. Nagyon jó eszköze ennek az imádság. Formális imákat is mondok, de ezeknél jobban szeretek a Jóistennel beszélgetni, minden helyzetben, például mosogatás közben. Ez nem a legkellemebb időtöltés, de ha közben az Istennel beszélgetek mindjárt könnyebb. Vagy kertészkedés, porszívózás, fogmosás közben. Van, aki azt mondja, hogy az nem méltó az Úrhoz, hogy a „koszos” pillanataimat adom neki. Szerintem a Jóisten ilyenkor is örül nekem, hisz mindig, emberi ésszel fel nem fogható mértékben szeret. Szeret akkor is, ha koszos vagyok kívül és belül.

Személyes kapcsolat mellett nagyon fontos számomra a férjemmel, gyerekekkel való közös imádság. Min-

den este gyertya mellett adunk hálát az elmúlt napért, örömekért és a Jóisten elé visszük nehézségeinket. Gyermkeinket arra tanítjuk, hogy először köszönjenek meg valamit a napjukból. Felgyorsult világunkban, ahol a rossz dolgok, bajok, panaszok kerülnek reflektorfénybe nem is könnyű ez, de ha napról napra edzi magát az ember, egy idő után feltűnik neki az a sok (apró vagy nagyobb) jó, ami történik velünk, amiket sokszor magától értetődőnek tartunk.

Hitünk mélyebb megélésében nagy segítség még az a családos közösség, ahová már több éve járunk. Fontos számunkra, még ha nem is mindig könnyű, hisz különbözőek vagyunk, és gyakran mást gondolunk. Mások elfogadásában, megértésében nagy segítség az a gondolat, amit pár éve hallottunk: a Jóistennek minden emberrel, akit utunkba állít, célja van. Néha, amikor ezt az embert nehéz elviselni, nem könnyű rájönni mi is ez a cél, de ilyenkor talán engem akar nevelni, elfogadóvá tenni és ezt úgy teszi, hogy alkalmat teremt, ahol ezt gyakorolhatom. A közösség olyan, mint egy erős háló, megtartja azt, aki egyedül nem tud megállni. Nehéz helyzeteinket, egymás bánatát, de örömét is hordozzuk.

Életemben a Jóistenbe vetett hitem a zsinórmérték. Vannak napok, amikor ez észrevétlenül is sikerül, de vannak olyanok is, amikor tudatos döntés eredménye, amikor

tudatosan meg kell fognom a kulcsot és kinyitni a zárat, lenyomni a kilincset és kitérni szívem ajtaját. Vannak napok, amikor bezárkózva maradok, távol tartva saját magamat Isten szeretetétől. Arra törekszem, hogy ezek száma folyamatosan csökkenjen... Kéry Henriett

Az ima és én

Kisgyermekkoromban sokszor féltem. Sok év távlatából visszagondolva nem is félelem, inkább rettegés volt bennem. Leginkább attól, ami bizonytalan volt számomra: amiket nem akartam, hogy megtörténjenek, illetve ami veszélyt jelenthetett rám és a családomra. Ez a rossz érzés újra és újra megjelent. Nem tudtam szabadulni tőle. Akkor a mamám azt tanácsolta, hogy imádkozzam.

Így kezdődött.

Ilyenkor imádkozni kezdtem. Kértem Istent, hogy ami bánt, elmúljon, ami rossz, az jó legyen. Hogy ne történhessenek meg azok a dolgok, amiket többször elképzeltem. Mindig meghallgatott, és én megnyugodtam.

Hívő családban nőttem fel. Anyukámmal és nagymamámmal jártam a vasárnapi szentmisékre. Tőlük sok imát és éneket tanultam. A mindennapjainkat átszötte a hit, s ez később biztonságot nyújtott nekem. Emlékszem, hogy nyári vihar, égzengés idején együtt imádkoztunk. De megszegés előtt a kenyérré rajzolt kereszt is természetesnek számított. Különleges élmények vol-

tak az ünnepi szentmisék, amelyeken iskolásként felolvastam. Nagy szeretettel emlékszem vissza a pusz-tacsatári búcsúkra is, ahová együtt ment a családom. Ezeken a miséken még inkább éreztem Isten közelségét és jóságát.

Gimnazista koromban olvastam Joniról. Joni Eareckson egy baleset következtében nyaktól lefelé megbénult. Rehabilitációja során elkezdett szájjal festeni, s ez segített neki úrrá lenni a kétségbeesésen, depresszión. De amíg eddig eljutott, sok gyötrelmem és szenvedés várt rá. Közben sokan imádkoztak érte, és ő is imádkozott. Rácsodálkoztam és újra meg újra rácsodálkozom arra az erős hitre, ami benne munkált. A „Miért éppen én?” kérdésektől eljutott odáig, hogy az Istennek terve van vele. A mozgássérült lány ezen felismerése igen megfogott és megerősített. A könyvben talákoztam az-za a zsolttárrészlettel, amit azóta a sajátomnak is érzek. „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy” (Zsoltárok 23,4)

Többször kerültem már olyan helyzetbe, hogy úgy éreztem, nem tudom megoldani a körülvevő, mintegy

súlyként rám nehezedő problémát. Állandóan vívódó természetem hozadéka, hogy nemegyszer problémák halmazával találkoztam. Bizony ilyenkor a bennem lévő kétségbeesés és feszültség nemcsak engem kínoz, de emiatt másokkal is kiállhatatlan, elviselhetetlen leszek. Egy lelkipásztor egyszer azt mondta, hogy rajtam áll: kiborulok vagy leborulok. A választás egyértelmű és egyszerű, bár ennek megélése nem mindig könnyű. Ahhoz, hogy fölé tudjak kerekedni saját korlátaimnak (magamnak), el kell tudni jutni oda, hogy kívülről lássam magamat. Ezt a szemüveget nem mindig könnyű megtalálni és feltenni.

Idővel aztán a problémák megoldódnak. De nem miattam. A megoldásban mindig ott van Isten. Aki meghallgat, segít, akinél nincs lehetetlen. Az imák összekötnek velem. Ami számomra lehetetlen, Istennel már nem az.

Számomra ajándék, hogy tudhatom, hogy Istené vagyok, s már akkor is az övé voltam, mikor még meg sem születtem. Ez a szeretet életet. Ki nem mondható az a hála, amit érzek.

Kovács Lívია

Egy kereszténnyé válás története

Nem születtem vallásos családba. A szüleim nem éltek vallásos életet, bár őket még hívó embernek nevelték, de közbeszólt a „fényes szelek korszaka”. Annak azonban nagyon örülök, hogy az édesanyám velünk együtt jár a szentmisékre. A nagyszüleim templomba járó, katolikus emberek voltak, gyermekként elmentem velük a szentmisére. A nagyapámmal a sekrestyében hallgattuk a liturgiát a többi falusi férfi társaságában. Néha noszogattak, hogy ministráljak, segédkezzem a papnak, de már akkor sem szerettem szerepelni, így nem álltam kötélnek. Ahogy éveim mentek, általános iskola felső tagozat, stb. minden kapcsolatom megszűnt a vallással. A tanulás miatt el is kerültem a szülői háztól. Sajnos engem is megérintett a KISZ, funkciókat is vállaltam.

Fiatalként minden politikai tevékenységgel szakítottam, igyekeztem a családnak megfelelni. A világ dolgait igyekeztem figyelemmel kísérni, a történések között összefüggéseket keresni. Ekkor kezdtem el emlékeimben kotorászni, hogy szüleim, nagyszüleim hogyan is éltek, milyen családot tudtak kialakítani. Ehhez kaptam egy nagyon jóleső adalékot, valamelyik kollégám megtudta, hogy ki volt az egyik nagyapám és egyik beszélgetésünk alkalmával dicsér-

ni kezdte nekem, hogy „milyen jó ember volt”, milyen szívesen emlékszik rá. Ez nagyon megérintett és gondolkodóba ejtett. A nagyszüleim szép, békés, szeretetteljes életet éltek, és biztos, hogy ebben a mély vallásosságuk is közrejátszott.

A feleségem révén kerültem kapcsolatba a vallással. Az udvarlás időszakának egy pontján eljutottunk a világnézeti kérdésekhez. Ez fontos volt számomra is, mert valahol belül éreztem, hogy „az asszonnyal egy követ kell fújni”. Ez egy szép és izgalmas időszak volt, amelynek emlékei mélyen belém ívódtak. Az udvarlás része volt az is, hogy többször a templom előtt vártam a „hőn áhított nőre”, amíg ő részt vett a szentmisén. Idővel aztán már nem a templom előtt, hanem a templom hátsó részében vártam rá. Aztán még előbbre mentem és végül kénytelen voltam minden szót meghallani. Ha már hallottam, igyekeztem is értelmezni azokat. Aztán még izgalmasabbak lettek a világnézeti beszélgetéseink. Így jutottunk el addig a leegyszerűsített kérdésig, hogy az Isten vagy az ember által alkotott törvények a meghatározóak. Beláttam, hogy az emberiség eddigi története során az ember által alkotott törvények, társadalmi szerveződések soha nem voltak tökéletesek, mindig volt egy csoport, egy réteg, egy néptömeg, aki vesztes volt. Az isteni szeretet parancsa viszont minden időben, a legkülönbözőbb társadalmi viszonyok között is megállta a helyét. Úgy hiszem, ez az észérv győzött bennem. Ettől a pillanattól fogva igyekeztem még többet megtudni a kereszténységről, igyekeztem keresztényként élni. Idővel sikerült összeraknom a képet, hogy a nagyszüleim miért tudtak úgy élni, ahogy éltek...

Lassan felnőtt gyermekeim élete során több egyházi közösséggel is megismerkedtünk. Csak hálát tudok adni a Teremtőnek, hogy így alakította az életemet. Csodálatos dolog ezeket a közösségeket megismerni, barátokra, „elvekben társakra” lelni.

A tágabb közösség mellett fontos megemlíteni a családot. Sosem hittem volna, hogy nem magamnak nevellek gyermeket, hanem a társának, a férjének, a feleségének. Így kaptam én is a feleségemet, aki az „én egészem fele”. Ezért különösen hálás vagyok Istennek, hogy kaptam egy bölcs, értelmes, családi fészek kialakítására törekvő társat. Örülök annak, hogy a családban együtt tudjuk szolgálni Istent, persze mindenki a maga módján. Többször eszembe jutnak Eperjes Károly szavai, amiket a ferences plébánián egyik téli, zord estén hallottunk tőle. A sorrend fontos: Isten, haza, család.

Az apám egyik szava-járása volt, hogy „nem csinálni kell, hanem megcsinálni valamit”. Ez mindenre érvényes volt. Én is így gondolom, és ezt keresztény emberként is így kell megélnem. A damaszkuszi úton egyszer lehet végig menni. Nekem sikerült, most az a feladat, hogy az út végéig is eljussak. Egyik kedvenc olvasmányom a Szentek élete. Ebben leltem rá az egyik szent mondatára, ami számomra a meghatározó:

„Szeresd Istened arcod verejtékével, két kezed munkájával” – Páli Szent Vince.

Füle Tamás

„Olyan hites”

Hívó családban nőttem fel, szüleim komolyan vették a hitüket, és hitbéli nevelésünket.

Fiatalként úgy éreztem, hogy Isten tenyerén élek. Nem történhet baj, a jövő álmaim szerint alakul.

Húsz éves voltam, amikor katolikus közösségünk egyik tagja öngyilkos lett. Pillanatok alatt összeomlott a kártyavár, amit Istenről felépítettem. Továbbra is jártam templomba, de a belső biztonságérzetem megszűnt. Semmit sem értettem. Ha Isten így vigyáz a híveire, mire számíthatok? Kerestem a választ, könyveket olvastam, lelkigyakorlatokra mentem. Szüntelen kértem Istent, hogy mutassa meg nekem a valódi arcát. Úgy tűnt Isten szereti az embert, de én féltem a kezétől.

Közben férjhez mentem, Zalaegerszegrre kerültem. Férjem és gyermekeink hite, szeretete komoly támaszt jelentettek, ahogyan a családos közösség is, ahol növekvő családunk barátokat, és a közös hit megélésére számtalan lehetőséget talált.

Orvosként a hosszú GYES alatt (15 év) szerettem volna a szakmámban fejlődni. Részt vettem egy alternatív gyógyászati terápiákat a hozzá tartozó háttér filozófiával oktató tanfolyamon. Borzalmas lelkiállapotba kerültem, látszólag ok nélkül. Viccnek tűnt ugyan, hogy Jézus az utolsó Buddha, de minden gyakorlatot végigcsináltam a jóga, tai chi, akupunktúra, homeopátia stb. kezelések tanulásakor.

Ma már tudom, hogy a New Age területén mozogtam, ez vitt lelki sötétségbe. Isten azonban utánam nyúlt. Kaptam egy könyvet. (Hit és mágia) Ebben volt az az imádság, amiben hitet tettem Isten mellett, és kértem, szabadítson meg minden gonosz befolyástól. Megtette.

Azóta Isten útját keresem mindenben. A Szent András Iskola lelkigyakorlatai, Szentlélek szemináriumok nagyon közel vittek az Úrhoz. Szeretete mélyen megérintett, szeretném, ha nem maradna az életemben olyan terület, amit ne ő irányítana. Fontossá vált számomra az egyéni és közös imádság, nagyon megszerettem a zsolozsmát, a napi szentmisehallgatást. Rájöttem, hogy Isten nem az én elképzeléseim szerint vezeti ugyan az életemet, de a bajok között is mindenben rá hagyatkozhatom. Nem lehet nála megrendelni a jövőt, ahogyan azt ifjúkoromban képzeltem, és a legnagyobb ostobaság gőgösen megsértődni, ha nem a kérésemnek megfelelő válasz jön az automatikusan bedobott imára. Számtalan tapasztalatom van arról, hogy ha vagy vala-

mi végképp összedőlni látszik, és az ő kezébe teszem a dolgokat, sokkal szebbet hoz ki belőle, mint ami az én álmaimban szerepelt. Nagy kaland vele élni, soha nem unalmas. Közben épít bennünket szeretetben, kitartásban, hűségben, róla való tudásban. Talán fellengzősen hangzik, de igaz: szeretem az Istent, szeretem Jézust, szeretek vele beszélgetni. Mert valóságosan jelen van az életünkben, ha hagyjuk. Az elégetett rántás, a véletlenül ledöntött virágállvány és a vele járó, be nem tervezett takarítás bosszúságát is megosztom vele.

Azt hiszem, ez mindenütt kiderül rólam. Már nem zavar, hogy bolondnak néznek, hiszen van, aki csak „olyan hitesnek” hív. Sokan keresik az utat Isten felé. Talán kicsit segít nekik, ha tanúskodok arról, hogy az út létezik.

Érzem, Isten a közösséget, plébániaközösséget szánja annak a helyéül, hogy megtaláljuk őt, belőle éljünk és bevonjon bennünket az üdvösség tervébe. Ezért fontos, hogy a plébánián részt vegyek a közösségek életében, és áttörjük azt a falat, ami a közösségünkhöz tartozó emberek között most még fennáll. Ma is lehetőség van jézusi közösségben, szeretetben élni. Hiszem, hogy ehhez itt a kertvárosi plébánián is megkapjuk a kegyelmet és a Szentlélek vezetését. Dr. Marx Gyuláné

A hit biztonsága

A hit számomra a világ megismerésének egyik formája, a körülöttem lévő dolgok közötti eligazodás egyik lehetséges módja. Meggyőződés, amelyre nem félek feltenni az életemet, hiszek valamiben vagy valakiben. Utóbbi a meghatározó, számomra a lét feltétele, értelme, az indulás és az érkezés. A mindennapi élet alapvető feltétele, néha már annyira, hogy szinte észrevétlen, és ez nem jó. Szerintem mindennek elébe kell helyezni, de ebben a zajos, rohanó világban a harsány dolgok egyre hátrébb szorítják. Meg kell tanulnunk nemcsak az elcsendesedést, hanem a hangok közt meghallani Jézus szavait, mert ez a mindennapok legfontosabb hangja, amely az ember lelkét és ezáltal életét a helyes úton vezeti. Ezért számomra a hit táplálék, térkép, iránytű, menedék, kapcsolat, remény, megoldás és sok kérdés. Minden, ami a biztonságot jelenti a világnak és nekem is. A múlt, a jelen és egyben a lehetséges jövő is. Maga az örök élet, melyet Jézus megígért és elhozott nekünk. Nem szabad aggódni a jövőt illetően, hiszen a hitünk a remény, melyet a Szentlélek csak erősít bennünk.

Ezekért nekünk is tennünk kell. Ez nehéz a hétköznapokban, mert túlzottan lekötnek a világ dolgai és sajnos, mint mindent, a hit megélését is szeretnénk

naptárban előjegyezni, napirendszerűen gyakorolni. Gyakran elgondolkodom, vajon egy-egy tervemet illetően nyugodt legyek, mert Isten megsegít? Ilyenkor kapkodni kezdek, megpróbálok emberi megoldások-

ban gondolkodni, nem hallom a biztatást, hogy hagyatkozz rám, én veled megyek az úton. Elsodródok egy reménytelenség irányába és jókora erőfeszítésbe telik lehiggadni, az Úr segítségét kérni és érezni gondoskodását. Előjön a dilemma, mit tegyek? No, ilyenkor szoktam kapni egy kis lökést a helyes irányba, ez sajnos néha érthetetlen a számomra, itt kell a ráhagyatkozás, ami a mindent előre látni, mindent racionálisan igazolni felfogással, vagyis az emberi gondolkodással nehezen megy. Szerencsére ezekben az esetekben egyre többször előtör belőlem, hogy csak emberi módon vagyok képes gondolkodni, ne kételkedjek Isten sugallatában, tegyem, amit mond. Ez nagyon nehéz! Viszont, az eredmény nem kétséges, ha a saját utamat járom makacs módon, akkor is érhetek el eredményt, de sokkal több fáradsággal és verejtékkel, mint ha meghallom az Úr szavát.

Ehhez járul még az is, hogy félünk felvállalni saját hitünket, mert sokszor csodabogárnak nézik a hívő embert, kinevetik, rosszabb esetben kigúnyolják. Ilyen esetben én is elgondolkodok nem jobb az árral sodródni? Kereszténynek lenni teher? Mára már tudom, Istent ismerni, benne hinni, vele együtt menni az úton megtiszteltetés és ajándék, de egyben felelősség is. Hiszem és vallom, hogy egyszer el kell számolnunk azzal, hogy elvittük-e az örömhírt, hogy a nekünk adott talentumokkal hogyan gazdálkodtunk. Nem vagyok biztos benne, hogy ezt jól csinálom, de nem kérhetek óránként igazolást, önigazolást, erre valók a csendes percek, amikor önértékelést tarthatok, és magamban azt mondhatom, ha nem is jól sikerült, de a szándék megvolt bennem. Fejlődni szeretnék, ahogy minden ember és ehhez nem szégyen elfogadni mások segítségét, követni példájukat. Életem során sokat kaptam a hitben szüleimtől, nagyszüleimtől, akik számomra egyetlen lehetőségként a mi hitünket adták. Papjaink elmélyítették

és a dolgok közti eligazodáshoz szükséges tudást is biztosították. Állandó támaszt jelentenek családom tagjai: feleségem, gyerekeink, testvérem. Fontosak azok a nagy elődök, a szentek, akikre példaképként tekinthetek. Nem kezdek felsorolásukba, mert oly sokan vannak, és ha valakit kihagynék közülük, az a tény nekem lenne rossz. Mégis mondok néhányat: Szent Tamás apostol, Szent Ágoston, Szent Ferenc, John Henry Newman, Albert Schweitzer, Pietrelcinai Szent Pió, Teréz anya, Szent Maximilián Kolbe, Szent II. János Pál, XVI. Benedek. Mind-mind csodálatos emberek!

Manapság igazi kapaszkodót jelentenek azok a közösségek, ahová tartozom, mert a hitet csak együtt lehet megélni: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevemben, ott vagyok köztük.” (Mt 18,20). Oly sokszor idézik, mert igaz és így van.

Az alkalmazott, bevált módszer, melyet egy ferences szerzetes atyától hallottam: a hit fontos feltételei: felnőtt korban való megtérés, folyamatos hitbéli ismeretbővítés, közösséghez tartozás. Ezek kellene, és Isten szavának meghallása, megértése az imával egyedül és másokkal. „Bármilyen fontos ahhoz, hogy gondolkodjunk róla, ahhoz is elég fontos, hogy imádkozzunk érte.” (George MacDonald)

Én is gyakran botlok, elgyengülök a hitemben, ezt nem tagadom. Néha reményvesztett is tudok lenni. De hát az élet is ilyen, ha elesünk, nem maradhatunk örökre ülve a porban, hanem támaszt, kapaszkodót keresve felállunk, gazdagodunk egy tapasztalattal, hogy nézzünk a lábunk elé és akkor minden reményünk meglesz ahhoz, hogy újra ne bukjunk el. Ennek ellenére ismét előfordulhat egy újabb botlás, de ez is adjon erőt, reményt, az Isten velünk és tovább vezet a göröngyös úton. Fogjuk meg felénk nyújtott kezét és hagyjuk, hogy vezessen bennünket. Ez nehéz, á, nem, nagyon könnyű!

Wéber Antal

„Isten nevét hiába ne vedd!”

Figyelve az embereket – köztük magamat is –, tapasztalom, hogy gyakran megszegjük a fenti parancsot. Sokszor fohászunk az Úrhoz segítségért, mondunk hálát: „Istenem, segíts!”, „Hála a jó Istennek!”. Sajnos felindultságból, haragból rosszul is használjuk Isten nevét.

10 évvel ezelőtt többször elhagyta a számát a „Jaj, Istenem!”: Kisfiam magára húzta a forró vizet; édesapám hirtelen meghalt; Vendelt 1,5 évesen otthon hagytam, vissza kellett mennem dolgozni; kislányom 3 hétre kórházba került, súlyos tüdő- és mellhártyagyulladás, s 2 hétig az intenzív osztályon volt; közben Vendelt is magas lázzal a nagyszülők otthon ápolták; Rebeka eltörte a kezét. 4 évvel ezelőtt pedig sorsdöntő lépést tettem, ami mindannyiunk életét megváltoztatta. Férjem, Marci, már az Évkönyvben készült riportban vallott arról, hogy a házasságunk megromlott. Igen, elhagyta őt.

Mindenki kerülhet olyan élethelyzetbe, amikor fohászodik valakihez, és megerősödik a hite. Ezt magamról is elmondhatom. Életemben mindig jelen volt a vallás, templomba járó családban nőttem fel. Gyermekeim is ezt a példát látják. Nem kényszerítem őket, örülök, ha velem tartanak, szomorú vagyok, ha nem jönnek a misére. Az iskolában a hitoktatást választottuk.

Olvasom az Adoremust, feliratkoztam az „Evangélium mindennap”-ra, e-mailben kapom a napi Evangéliumot, elmélkedéssel, imádsággal. Olvasgatom a Bibliát is, nehezen haladok vele.

Az utóbbi években megerősödött a hitem. Szívesen imádkozom a Szűzanyához. Sokszor nem tudtam elaludni, gondolkodtam, félttem, járt az eszem. És imádkoztam, megnyugodtam. Szűz Mária segített nekem sokszor! Nem egyszer fordult elő, hogy hónap végén nem volt több pénzem, mint 300-500 forint. Könyörögtem, nehogy betegek legyenek a gyerekek, ne kelljen gyógyszert vennem. Mindig megoldódott! Szűz Mária mindenhol ott van! Ismerjük jelenéseit. Közülük egyet szeretnék kiemelni. Gyermekeim nagy örömmel hívtak egyszer telefonon:

- Anya! Képzeld! Február 11-én jelent meg először Szűz Mária Lourdes-i Szent Bernadettnek. Február 18-án meg is szólította. (február 11-én van a születésnapom, február 18-án Bernadett névnapja.)

Nagyon sok segítséget kaptam a családomtól, barátaimtól! Igyekszem meghálálni munkával, jó szóval, jelenléttel. Nem mindig az anyagi javak nyújtanak segítséget. Az imának és a hitnek ereje van! Hiszem, hogy nem véletlenül történnek velünk dolgok, nem véletlenül találkozunk különböző emberekkel! Kis családkunk sem véletlenül sétált a kertvárosi templom felé,

és éreztük a hívását! Szeretettel és barátsággal fogadtak bennünket! Örömmel ismertük fel Robi atyát, aki 11 évvel ezelőtt keresztelte Rebekát és Vendelt.

Sajnos tavaly májusban elütöttem egy motoros fiút (kisfiam szerint a motoros jött nekünk ☺), felületi sérüléseket szenvedett, nem lett nagy baj. Ez sem volt véletlen! Azért történt, azért állított meg, hogy ne menjünk tovább azon az úton, azt éreztem: nagyobb bajtól mentett meg bennünket!

Ismerőseink már nem csodálkoznak, hogy rendszeresen templomba járunk. Volt, hogy furcsán néztek ránk, de soha ne az irányítson bennünket, hogy mások mit gondolnak. Fontosabb, hogy nekünk mi a jó! Nekem lelki békét, megnyugvást, vigaszt jelent, hogy tartozhatok valahová, és feladatam van. Igen, megyek, mert nekem ott dolgom van. A vasárnap esti mise felolvasásait szervezem, és szívesen olvasok magam is. Mindenkinek azt tudom tanácsolni, hogy keresse és találja meg a saját lelki békéjét, mert „megnyugodni jó”!

Jézus mondja:

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18,20) Pálfi Bernadett

Gyógyító hit

A hit kisgyermek korom óta végigkíséri életemet. Ezt mélyen vallásos szüleimnek köszönhetem. Ők első fiukat papnak nevelték, Józsi bátyám Zalaeger-

szegen is volt káplán, jelenleg Tornyiszentmiklóson plébános. Szülőfalum, Rédcics plébánosa gyermekkoromban Farkas Lajos pap-tanár, korábbi szalézi szerzetes volt. Neki általános iskolás koromban végig ministráltam, Ő nevelt a Szentlélek Isten tiszteletére, ugyanis falum temploma a Szentléleknek van szentelve. Megtanított még a hálás lelkületre: Legyünk hálásak az Úrnak mindenért, amit tőle kapunk. A rédcicsi pünkösdi búcsú jelenleg is nagy családi esemény nálunk. Fiam Budapestről hazautazik, az ő és a lányom családjával együtt megyünk a búcsúi szentmisére, majd délutáni szórakozásokra a régi ismerősökkel, barátokkal a faluban.

Fiatalkoromat a kommunizmusban éltem, de vallásos életemet tudtam gyakorolni, bántódás emiatt nem ért, bár a Pécsi Egyetem KISZ- és párttitkárainak dörge-delmeit végig kellett hallgatnunk. Életem folyamán a nagy dolgokban mindig a Szentlélek segítségét kértem az igazán fontos történésekben, – mint házasságom, gyermekeim születése, az ő sorsuk, az unokáim – meg is segített, jó irányba vezérelt. A kisebb kudarcokat, betegségeket felejtjük el!

Kissé magamba forduló típus vagyok, szeretek meditálni, nagyon szeretem a csendet, ehhez a műtőben is ragaszkodom, fel is rótták már. Szeretek olvasni. Imáim is inkább olvasások, könyvek. Tavalyi évben Avilai Szent Teréz: A Belső Várkastély, nehéz olvasmány volt, jó részét kétszer kellett olvasnom, hogy megmaradjon. Most Szent Ágoston Vallomásai, ez sokkal könnyebb. Kedves olvasmányom Szent Pál levelei, bármikor elővehetőek.

Fontos és kedves számomra a Kertvárosi Plébánia és közössége. Tudom, hogy aktívabb lehetnék, de az eddigi feszített sebészeti munka az időmet nagyon lekötötte, - ez ám az átlátszó gyenge kifogás! Egy-két év múlva változhat a helyzet.

Életem sorsrendítő eseménye másfél éve, októberben történt. Fizikálisan panaszmentes állapotban a mellkas rgt szűrővizsgálat, majd a CT vizsgálat után kollégáim közölték velem: Tüdődaganatod van, rosszindulatú. Tüdőrák... Letaglózott a hír. Mit tehet ennek hallatán az ember? Elkeseredik, dühös, esetleg feladja. Egyiket sem hagytam, hogy bekövetkezzen. A Szentlélek Istenhez fohászokdtam, segítsen, erősítsen meg. A hír nálam jobban csak felségemet rendítette meg. Neki erős ígéretet tettem, hogy meggyógyulok. Márpedig az ígéretet

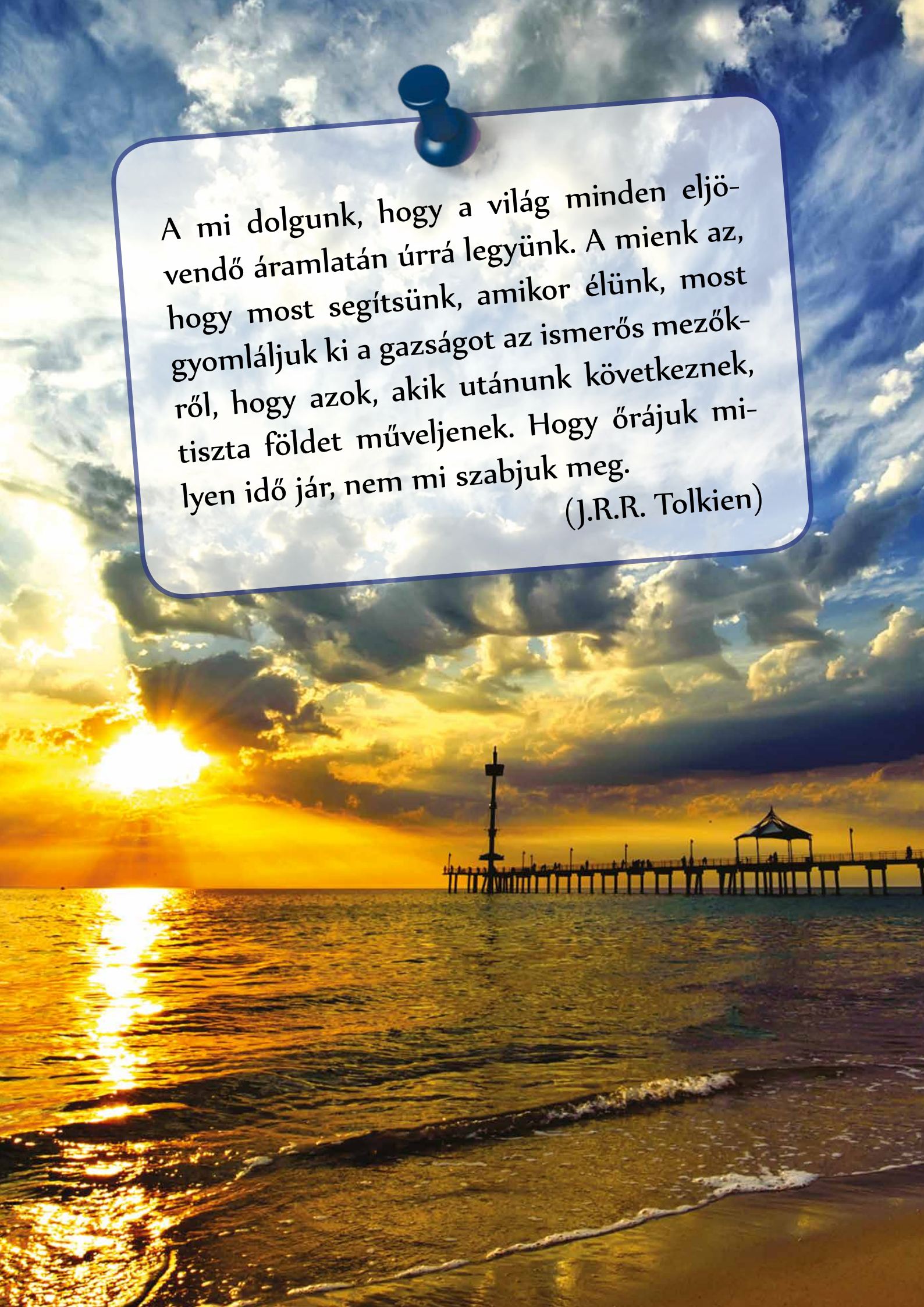
illik megtartani. A leggyorsabb kivizsgálás és műtéti bejelentkezés. Róbert atyánál élet-gyónást végeztem, az ő szép gondolatai, az általa feladott betegek szentsége nagyon megerősítettek. Így készültem immár félelem nélkül a nagy mellkas sebészeti műtőre.

A műtét jól sikerült, áttét nem volt. Hála, hála a Szentlélek Úristennek. Két hónapig igen gyengén voltam. Ez alatt feleségem minden hajnali misén részt vett a napi 8 óra munkája előtt, tudtam, hogy miért imádkozott. A következő hónapban látványosan javultam, s 3 hónappal a műtét után visszamentem dolgozni. Nem lesz ez korai? - kérdezték. Először csak adminisztratív munka, majd újabb 3 hónap múlva ismét a műtő és sebészet. Tele vagyok optimizmussal, bizakodással és a családom iránt nagy köszönettel, nélkülük nem ment volna.

Meggyógyultam. (?) Ez csak két-három év múlva lehet biztos. Úgy érzem, hitemben megerősödve kerültem ki ebből a nagy megpróbáltatásból, hálával telve, hogy az Úr és az ő Lelke megsegített. Sok tervem van, két év múlva szeretnénk még egyszer elzarándokolni a Szentföldre, imádsággal, köszönettel a Názáreti Jézushoz, a Názáreti Születés Bazilikához, amelynek barlangjában írva vagyon: Verbum caro hic factum est. - Az ige itt lett testté.

Dr. Tüske György

A mi dolgunk, hogy a világ minden eljövendő áramlatán úrrá legyünk. A mienk az, hogy most segítsünk, amikor élünk, most gyomláljuk ki a gazságot az ismerős mezőkről, hogy azok, akik utánunk következnek, tiszta földet műveljenek. Hogy órájuk milyen idő jár, nem mi szabjuk meg.

(J.R.R. Tolkien)